

НАЦІОНАЛІСТИЧІ ДЕРЖАВА

Здобудеш Українську Державу,
або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

18 - 24 травня 2004
№ 18 (29)

ЧАСОПИС КОНГРЕСУ
УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

www.nacija.org.ua
nacija@mail333.com

16 травня – День пам'яті жертв тоталітарного режиму За волю платили життям

Биківнянський ліс під Києвом: гомін столітніх дерев, оповитих жовто-блакитними стрічками – наче ехо минулого, сотні чорних, мов крила смерті, безіменних хрестів.... І тільки подекуди на хрестах – таблички з іменем. Люди з запаленими поминальними свічками. Прапори КУН, УРП „Собор”, УНП, українські державні з жалобними стрічками. Багато молоді, дітей, квітів...

Наприкінці 30-х рр. тут, у Биківні, НКВС розстріляв близько 100 тисяч наших співвітчизників. 16 травня Україна в жалобі схилила голову, віддаючи данину пам'яті жертвам тоталітарного режиму. Вінок від американського народу поклав посол США в Україні. Згадаймо, Биківнянські могили відвідав під час візиту в Україну Папа Римський Іван Павло II. Представників нашої влади, як і в попередні роки, - не було.

Панахида по безвинно загиблих. Вшанував пам'яті жертв політичних репресій лідер „Нашої України” В. Юцен-

ко. Виступали народні депутати, представники громадських і політичних організацій, колишні політ'язні. Пісню „До українців” виконав Теодор Кукуруза.

Як головна, звучала на мітингу-реквіємі думка: жертви Биківні – результат злочинної дії на українській землі антиукраїнської, антинародної влади. Маємо озброїтись силою духу героїв, які загинули, але не скорились. А ще - маємо пам'ятати. Якщо забудемо про драми минулого, вони наздоженуть нас у майбутньому. Тільки пам'ять, а ще - рідна мова, історія, християнська віра і... священні могили наших героїв – скарб, з яким ми як нація - нездоланні. Сьогодні нам бракує лише – української влади, яка б слугувала Україні і відстоювала її незалежність. Бо слова, викарбувані на обеліску в Биківні: „Найдорожче у вас воля. Ми платили за неї життям”, – звернені до нас - живих.

Конгрес-інформ

«Ми не пропустимо, щоб проміння свободи усіх націй заблищало на наших рабських кайданах: ми розіб'ємо їх до схід сонця свободи».

М. Міхновський

Шановні полтавчани!

23 травня 2004 року о 12 годині в міському Будинку культури за адресою: м. Полтава, Майдан Незалежності, 16 відбудеться науково-практична конференція:

«Внесок Миколи Міхновського у становлення Української держави», приурочена до 80-х роковин трагічної загибелі видатного українця, одного з ідеологів українського націоналізму Миколи Міхновського, який народився на Полтавщині.

В конференції візьмуть участь: Голова Конгресу Українських Націоналістів, народний депутат Олексій Івченко, члени Головного Проводу Конгресу, науковці.

Запрошуємо всіх взяти участь у конференції.

Вшануймо Великого сина Української нації.

Конгрес Українських Націоналістів

14 травня Славі Стецько виповнилось би 84 роки

Слава Стецько народилася в травні, коли квітує наша земля, наповнюється життєдайною силою, оновлюється і радіє. І буде в цей день у пані Слави багато квітів і на могилі, і в її кабінеті. Певна, що будуть розкішні букети, а хтось принесе, як і за життя, заморську дивину – орхідею.

А мені так би хотілося прийти в цей день до пані Слави зі скромним букетом лісових конвалій. Бо так Бог дав, що пані Слава сама, мов конвалія, - така ж не кричуща, скромна, ніжна і тендітна. Але сильна, мужня і нестримна. Квітне конвалія і дарує аромат серед дикого лісу, під дубами-велетнями, які заступають сонце. Так і пані Слава у своєму житті протистояла злу, як протистоїть ця квітка весняним зливам, вітрам і холоду, немов собою зі-

гріваючи землю. І як лісова конвалія лікує хворих на серце, так і ця жінка була і буде ліками для всієї нації, що зветься українцями. Тому і квітнуть ці квіти саме для пані Слави в день її народження.

Вдячна Богові, що мала щастя бути в її кабінеті і молитися за Україну перед образом Матінки Божої, до якого молилася й вона. Хотілося б прикрасити і кабінет, і могилку пані Слави її квіткою так, як вона прикрашала собою всю Україну.

Вічна пам'ять цій героїчній жінці. Христос воскрес, нехай же воскресне і мила її серцю Україна!

Проста гуцулка з Карпат

Антоніна Спільна,
селище Кути, на Косівщині

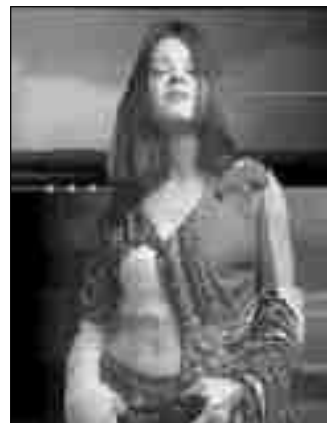
Українська пісня – найкраща в Європі

Це довела на „Євробаченні – 2004” наша найкраща естрадна зірка Руслана Лижичко. Її перемога стала тріумфом для України.

Спонтанне, подив, відкриття і, зрештою, мало не шок пережила Європа, побачивши „Дикі танці” з України. Такого теплого, щирого і доброзичливого прийому європейської спільноти, який Україна відчула у Стамбулі, ще не було. Свідками цього стала сімдесяті мільйонна телеглядацька аудиторія у різних країнах світу, яка шаленіла від захоплення талановитою й чарівною україночку.

Нехай щастить тобі, славна дочко Карпат!

Конгрес-інформ

ПИШЕ ГРИНЬ З ГОРБАТОГО ПОТОКУ...

Вітаю Вас, пане редакторе! Днями гостював у мене Мордку Шварц з Америки. Приїжджав подивитися на гори, де він народився і де мій найстарший брат врятував його від німців.

- Ви є фані люди, - каже. - Не до речі зіпсовані, до всього маєте дриг, але до політики темні, як комин зсередини. Нема у вас добрих керівників ні нагорі, ні в долині. Дорога до села така, як була 60 літ тому, а школярі донині вчать в корчмі мого тата.

- За совітів, Мордку, на школу не було коштів, бо будували комунізм, а тепер нема ні коштів, ні школярів, бо молоді люди виїхали, а такі, як я і ти, дітей уже не можуть родити.

- Нащо тобі, Гриню, що я можу? Ліпше говоримо про політику. Україну записали в ЄП, як колись твого брата до колгоспу. А треба приставати до багатих і мудрих, то й самі такі станете. Я їхав до тебе з Будапешта через Мукачів. Там якраз били морду демократії, навчали, як треба голосувати. Перед тим зіпсували майонезом костюм Сороса. В ЄПі ніколи інакше не буде, хіба що, як у Чечні. Ви до демократії не звикли, бо довго не мали своєї держави.

- Але ви ще довше не мали.
- Зате ми чужими державами керували. Ти щось чув про Дізраелі? Британською імперією керував. І як керував! Не те, що ...

- Кучма?
- Гриню, я твій гість. Хіба я маю право критикувати твого президента? Я йому навіть не смію побажати, аби мав цілий корабель золота і все потратив на ад-

вокатів. Ви собі його маєте, ви собі його й критикуйте.

- Мордку, твій онук - великий бізнесмен. Може би якісь інвестиції вклав у Горбатий Потік?

- У що - у виробництво березових віників? У вас яка демократія, така й економіка.

- У нас не демократія, а соціал-демократія.

- А чому "об'єднана"?

- Для іміджу: гарне слово, значить, гарна компанія. Так, як і назва "соціал-демократія". Повені на Закарпатті показали, як виглядає соціальна політика під керівництвом соціал-демократів, а вибори в Мукачеві - як виглядає демократія.

- Але і в інших місцях України не набагато ліпше. Я дивлюся телевизор і читаю газети. Знаю за Донецьк, Херсон... Хіба таке може робитися без відома і згоди з найвищої гори?

- Мордку, ти казав, що не маєш права критикувати, бо то не твій президент.

- Я не критикую, я лишень питаю. Хіба не можна запитати?

Зустрівшись через 66 років, ми так по-людськи й не поговорили: не дала політика. Щось із нею у нас не в порядку, коли вона змушує так багато про себе говорити.

З пошануванням

Гринь Волохатий

P.S. Мій гість цікавився, що будуть робити з портретами Кучми, які тепер є в усіх урядових кабінетах в Україні, коли той піде з президентства. Може, Ви, пане редакторе, знаєте?

НА БАРИКАДАХ

Хочеться пожаліти президента ...

Пане Президенте! Чула колось по „Свободі”, як Вас жалів один слухач. Пожаліла Вас і я, дивлячись на екран телевізора, де Ви стояли на трибуні і перед Вами чинно сиділи 3 тисячі зібраних з України людей на підтримку вашого конституційного перевороту. Так от, сиділи вони, гарно вбрані, і байдуже позирали на Вас і на вашу президентію. Ох, Ви наше українське нещастя: будучи Президентом такої держави, Ви так і залишились партторгом підприємства. Хотите повернути з небуття партійні збори з одностайним „одобрямс”?... А усі чинно сидять і бояться. А що, як разом з партійними зборами, де всі „за”, повернуться і каральні методи проти тих, хто „проти”? А що, як відкриються „вільні економічні зони” в Магадані, Воркуті, на Колімі! На це в нашого українського «нещастя» розуму стане, та й друзяки з парламенту стараються, і уряд, бач, кошти вже збирає.

Звук в його телевізора під час Ваших промов виключений майже завжди, тому «милуюся Вами», бо Ваші перли на кшталт «Україна не Росія» або «опозиція не до влади, а до української нації», - відомі. Ви їх смакуєте щоденно! Подумки порівнюю це зібрання Ваших однодумців (інакше не скажеш) із зібранням 30 березня ц.р. на Грушевського, де брала старт майбутня влада України.

Перед Вами сиділи 3 тисячі, які за будь-якої влади голосували б «за». Ну є такий тип українця: „якби не гірше, а так най буде!” Сиділи в зручних кріслах, відпочивши в комфортних готелях після поїздки в купе швидкісних експрес-потягів. Певно й поспідали в недешевому ресторані. І поїздки їхні будуть оплачені належно, як відрадженьня.

І ось моє 20-тисячне зібрання перед будинком уряду, на чолі з п. Ющенком... Тут зібрався люди небайдужі, сюди їхалося за покликком серця... Нам чинилися перепопи в поїздки - замість 4 автобусів ми заїжділи двома 2. І їхали ми всю ніч, співаючи великодних і стрілецьких пісень, і мінялись місцями, бо ж їхали люди й стоячи. І ділились харчами. І було нам весело і затишно на душі, і анекдоти самі вилітали з вуст і про Вас, п. Президенте, також! І ДАІ тримало нас по півгодини, а то й більше, на кожному їхньому пункті. Ну і, звісно, Київ зустрів нас не тепленьким борщиком... Зате Вам і Вашим байдужим делегатам ніколи не скуштувати того величного духу справжнього єднання, який панував на моєму зібранні - духу єднання однодумців з сильною волею, з щирим почуттям правоти і до кінця виконаного обов'язку перед Богом і людьми! І не з примусу і байдужості, як у Ваших делегатів.

Я надзвичайно рада, що нас, яким до всього є діло у власній країні, все-таки більшість в Україні. І сумлінна українці мені не дозволяє мовчати або закривати очі на всі неподобства, які творите Ви або оті Ваші, оплачені бюджетними коштами, делегати конференції (чи як воно у Вас називається) на підтримку конституційного перевороту.

Так хотілось би написати щось ліричне, а не політичне! Але в парламенті - „Страсний тиждень”. І в Україні також. Яка ж тут лірика!?

Вам, мої любі країни, Віри, Надії й Любові у Ваших родинках. І всім нам - воскресіння нашої єдиної, найкращої в світі держави, багатой на хліб і працьовитих людей.

Антоніна Спільна,
селище Кути,
що на Косівщині

ВИБОРИ В МУКАЧЕВОМУ: ОЦІНКА ПАРЛАМЕНТУ

12 травня у зв'язку з виборами в Мукачевому Верховна Рада України прийняла постанову, якою рекомендувала Президенту звільнити главу Закарпатської обласної адміністрації І. Різака (член СДПУ(о)) і запропонувала міністру внутрішніх справ звільнити керівника Закарпатської міліції Варцабу та його заступника Русина. Крім того, парламент звернувся до генпрокурора України Геннадія Васильєва із закликом опротестувати рішення Мукачевського територіального виборчого комітету, яким переможцем на виборах мера визначено Ернеста Нуссера, кандидата від СДПУ(о). Парламент також закликав Васильєва порушити кримінальну справу за фактами фальсифікації результатів виборів та побиття народних депутатів.

Останнім пунктом постанови парламент рекомендував Л. Кучмі дати правову оцінку діям окремих осіб Адміністрації Президента, які дестабілюють ситуацію в державі.

Парламент вирішив 1 червня 2004 року ще раз

заслухати силовиків щодо розслідування подій у Мукачевому.

За цю постанову проголосували 238 депутатів, серед яких „Наша Україна”, БЮТ, СПУ, КПУ, 4 депутати „Регіонів України”, 13 депутатів „Центру”, 1 - від „Демініціатив”, 1 - від фракції Аграрної партії, 11 - від НДП та 10 позафракційних депутатів.

Відповідаючи на запитання журналістів, чому Верховна Рада не підтримала відставку Медведчука, лідер «Нашої України» заявив, що події у Мукачевому, проходили за сценарієм з Банкової; той же Різак діяв так, як йому вказували з Києва. «Спочатку варто розібратися на регіональному рівні, а потім, коли ми матимемо достатньо доказів, будемо ставити планку вище, включаючи відповідальність за мукачевські події Адміністрації Президента, міністра внутрішніх справ та уряду», - зазначив В.Ющенко. На його думку, прийнята постанова є своєрідною «маленькою перемогою».

За матеріалами інформгентств

ВІДГОМІН

Роздуми колишнього політв'язня

Мукачевські події ще раз підтвердили, що злочинна антиукраїнська верхівка ніколи не віддасть влади демократичним шляхом. Відчуваючи безкарність, вони відкрито і нахабно вступили в бійню (не боротьбу) проти свого народу, нехтуючи законами.

З ними безперспективно вести розмови про демократичні принципи, закликати до моралі. Вони розуміють лише силу. Тому нам необхідно організувати захист виборчих дільниць під час президентських виборів. Біля кожної виборчої дільниці

мають бути народні ополченці, здатні гарантувати безпеку працівникам комісій та захист бюлетенів від викрадення чи знищення. Вже сьогодні треба готувати народ до захисту своїх прав, опираючись на підтримку патріотично налаштованих партій. Партії, в свою чергу, повинні сприяти народним депутатам від опозиції у створенні таких дієздатних груп для захисту права людей на чесні вибори.

Василь Кондрюков, м. Київ

Чи не пора?

Вмикаю телевізор, щоб подивитися останні новини, але замість новин крутять якийсь фільм. Причому дійові особи дуже схожі до тих, які розганяли в 1917 р. „учредительное собрание”, тільки без червоних стрічок і без маузерів. А ж чую - диктор говорить про хід виборів у Мукачевому, а „дійові особи” на екрані гомонять виборчі дільниці, розганяють депутатів Верховної Ради і спостерігачів за виборами. А ще диктор каже, що цих погромщиків привели на вибори прихильники Нуссера - кандидата, від парії СТРВ(о), вибачте СДПУ(о), а СТРВ(о) їх назвала газета „Репортер”, а я прочитав та й почав плутатися в назві.

У лідерах СДПУ(о) ходять колишні лідери й члени КПРС, спадкоємці

РСДРП(б), - Кравчук, Медведчук, Кремень тощо. Назви парій - СДПУ(о) і РСДРП(б) - майже тотожні. Звідси і відчуття подібності. Та й ті, що робили погроми в Німеччині, також називали себе соціалістами і утворювали штурмові загони. А в нас такі загони вже створені. В руках Медведчука зосереджено всі силові структури. А готують штурмовиків починаючи зі школи - на третьому уроці фізкультури, введеному В. Кременем на прохання Г. Суркіса і оплачуваному з бюджету.

Пора вже позбуватися диктаторів. Щоб не допустити фашизму СДПУ(о) в Україні треба виходити на вулиці й майдани і вимагати від влади вживати заходів для обрізання щупальця новій політичній гідрі під назвою СДПУ(о).

Степан Голобин,
м. Івано-Франківськ

НАФТОВІ ВІЙНИ І УКРАЇНА

НОТАТКИ ПОЛІТОЛОГА

“У Європу разом із Росією”, “Україна і Росія мають спільні інтереси”, “Наші економіки настільки взаємопов'язані, що Україна і Росія потрібна інтеграція з Росією”, “Росія - наш головний економічний партнер” - такими гаслами оперує нинішній уряд України. Немає нічого брехливішого за ці гасла. Насправді економічні, а відтак і політичні, інтереси України і Росії, прямо протилежні.

Справа в тому, що російська економіка побудована на двох китах: видобування й експорт енергоносіїв та (меншою мірою) експорт продукції військово-промислового комплексу. Щодо другого, то абеткова істина: Україна й Росія діють на одних ринках, отже, є запеклими конкурентами. А от щодо експорту енергоносіїв, особливо нафти, - тут потрібні певні пояснення.

Справа в тому, що державні члени Організації країн-експортерів нафти (ОПЕК) і Росія, що діє разом із ними, з усіх сил прагнуть домогтися підвищення світових цін на нафту. Високі ціни на нафту призвели до скорочення українського ВВП на 4-5% у порівнянні з тим, яким би він був у разі стабільності цих цін. Власне, впроваджуючи високі ціни на нафту, Росія завдає подвійного удару

по українській економіці: по-перше, ростуть всі ціни на нашому внутрішньому ринку, по-друге, українські товари стають менш конкурентоздатними на російському ринку (оскільки там діють внутрішні низькі ціни на енергоресурси, отже, собівартість російських товарів нижча за аналогічні українські товари).

Але справа не тільки в цьому. Основні добувачі нафти, крім Росії, - це арабські країни: Нігерія, Венесуела, Іран, Індонезія. Прямо сказати, не взірці цивілізації. На недавньому самміті ОПЕК перемогла позиція Саудівської Аравії, яка виступила за скорочення виробництва нафти, що призведе до нового зростання світових цін на цю сировину. За допомогою такого нафтового шантажу ці країни ставлять за мету звести до мінімуму роль США у світовій політиці й змусити Європу виконувати їхні умови. Хто зацікавлений саме у такому перебігу подій? Відповідь однозначна: Росія, де знову розгорілися імперські амбіції. Отож не випадково є думка низки аналітиків, що російські спецслужби стоять за спинами деяких найрадикальніших ісламських терористичних груп: стратегія і тактика нинішніх „воїнів джихаду”, які ведуть війну проти Заходу, зовсім не схожа на те, що робили ці ж „воїни” до приходу Путіна.

Таким чином, арабські шейхи й аятоли разом із кремлівськими мудрецькими вельми зацікавлені у глобальній поразці США. До речі, цього року російські золотовалютні запаси вийшли на друге місце у світі (після США), а на рахунок арабських володарів лежить понад 7 трильйонів доларів (тоді як обсяг державного бюджету США становить 2 трильйони). Тому потенційну можливість вести боротьбу з Америкою задля досягнення власних цілей ці сили мають (і ведуть її). А от Україні, попри антиамериканські настанови деяких демократів, перемога Росії та диктаторських режимів країн-членів ОПЕК над США та Європою нічого хорошого не несе.

Власне, „стара” Європа, тобто Франція, Німеччина й низка інших держав, схоже, змирилися з діями ОПЕК та Росії, сподіваючись на нафту й газ Північного моря, на виробництво біогазу та зниження енерговитрат, зрештою, на порівняно дешевий російський газ. В обмін на останній значна частина європейських політиків готова заплітати очі на те, що Україна, Білорусь та Молдова опиняться у „зоні відповідальності” Російської Федерації. Польща та Румунія, країни Балтії, на їхнє щастя, встигли сховатися під „парасольку” НАТО; Грузія та Азербайджан спокушають Європу й США порівняно дешевою каспійською

нафтою, і тому теж можуть сподіватися на патронат Європи. На що ж у цій ситуації покладає надії Україна? Насамперед, на саму себе. А ще - спробувати лавірувати між „сильними світу цього”. Адже Україна є найбільшим транзитером російського газу (і значним - нафти) у Західну Європу, отже, на цьому чиннику можна зіграти. На додачу, Україна має нафтогін Одеса-Броди (це коли йдеться про каспійську нафту). А ще - на що мало хто зважає - безлюдських ресурсів України неможлива ефективна експлуатація нафтогазових родовищ російської Півночі. Я вже не кажу про сім мільйонів наших заробітчан, на яких значною мірою тримається економіка країн розширеного 1 травня Євросоюзу. Сумно, що ці люди не знаходять гідної праці на Батьківщині, але держава має використати і цей важіль для тиску на Західні уряди.

Єдина проблема - це українська влада, яка змушує Україну виступати у нафтових війнах сучасності на боці Росії та диктаторських режимів ОПЕК, а також руйнує вітчизняну економіку в ім'я власних скороминущих прибутків. А це шлях до національної катастрофи, яку можна відвернути шляхом масової національної дії і приходу на президентську посаду Віктора Ющенка.

Віктор Стриж

ЦАР-БАТЮШКА ПУТІН: „АБО БУДЕ ВЕЛИКА РОСІЯ, АБО НЕ БУДЕ НІЯКОЇ!”

«Цей хлопчик з лєнінградської комуналки дуже небезпечний для всіх нас», - так охарактеризувала В.Путіна одна з його вчительок. Наскільки ж той Путін є насправді небезпечним для світу?

бування надр, є небезпечною. Тому світ мусить думати, як цивілізовано позбутися небезпеки. Коли та «Федерація» почне валитися під тиском обвалу нафтодоларів та руйнації дивних відносин типу «концерн-область», та повітають звіди всі царі-батюшки, народам залишиться кривава сеча у пошуках свого добра, тернів та спадків. Тому тут справді «або не буде ніякої Росії».

Московський патріархат вже не визнає зверхності Вселенського Патріарха та каже: «Ми вже стали потугою та центром православ'я всього світу». Сміх та гріх: дикуни починають вчити праведників, як треба Бога молити.

Комсомольцям-гебістам Бог ні до чого. Їм треба впливу й контролю, а якими методами та під якими символами все те буде здійснюватися – байдуже. У тому суть сучасної Росії.

Політика нафтодоларів призвела СРСР до смерті. Те саме станеться і з Росією. «Золоті хлопці» заважають іншим продукувати. Згадаймо, як вони нам, українцям, утворювали економічні блокади та перешкоди щодо будівництва на Чорному морі нафтотерміналу, відкриття та запуску нафтогону «Одеса-Броди», перекидання каспійської нафти через Чорне море до Європи. Так само щодо реалізації проектів «Самсун-Джейхан», «Іракська нафта в обмін на продовольство». Тоді «зелені», широко фінансовані «золотою молоддю», доводили нам та всьому світові «шкідливість» тих проектів. Водночас Московський патріархат з царем-батюшкою на чолі купував... танкерний флот. Декілька тих церковних танкерів навіть зареєстровані в Україні. Напев-

Російський «порядок» в Ічкерії

но, то і є найголовнішим призна-

ченням московського православ'я! Отож, армія, РПУ та зневірене бідне населення є опорою Путіна як царя-батюшки.

Екстремізм, нетерпимість, чванливість завжди були притаманні царям-батюшкам з російських комуналочок. Сьогодні ми спостерігаємо той самий екстремальний «порядок», ті самі одобрямси та претензії на чуже. РФ - це навіть не СРСР. У тамтешнього царя-батюшки немає підстав декларувати гасла про «велику Росію». Країна, в якій на душу населення виробляється менше тисячі доларів ВВП, хоче диктувати умови поведінки на ринках світу! Хоч 7 млн. росіян за межами країни продукують на користь інших націй та не переймаються дурницями царів-батюшек, хлопчикам-комсомольцям притаманне екстремальне: краще ніякої, якщо не наша. Поки - їхня, тому й «велика».

Микола Жуков

АНТИУКРАЇНСЬКЕ „КОЗАЦТВО” В УКРАЇНІ

Відродження українського козацтва було і є позитивним процесом. Україна потребує відновлення козацької слави минулого, патріотизму і лицарства своїх славетних синів, козацької романтики як виховного ідеалу для молоді. Зрештою, потрібні структури, у будь-який момент готові виступити на захист Батьківщини, допомогти Збройним силам нашої держави.

Проте останнім часом під виглядом козацтва в Україні масово утворюються сумнівні напіввійськові формування, де панує вороже ставлення до всього українського. Ці суб'єкти в односторонь розійського козацтва (а інколи й українського) принципово відкидають українську мову, навіть називаючи себе «запорожцями», хоча на Січі не було ніякої «двомовності», а тільки українська; відкидають українське православ'я, підпорядковуючись Московському патріархатові, співпрацюють з російськими структурами, які не приховують ворожих настрій щодо України.

Один бахчисарайський «козак» у Криму розповідав представниці місцевої української громади: «Нам батюшка в церкві сказав, що халлов надо бить, как і татар». Не варто уточнювати, до якого патріархату належить ця церква і цей батюшка, бо й так усе ясно...

А той «козачок», до речі, колишній офіцер радянської армії...

То чи не отримаємо ми під виглядом деяких формувань «українського козацтва» такого собі колективного Ярему Вишневецького, який теж був колись українським князем?

Вже зараз зареєстровано Мін'юстом декілька козацьких військ зі своїми отаманами. Але не слід забувати, що йдеться не просто про громадські організації, а про напіввійськові структури, або як їх називають в міжнародних довідниках – «парамілітарні формування». І тому, якщо не державі, то патріотичній українській громадськості має бути небайдуже, що коїться в лавах нашого козацтва і наскільки воно - наше. Краще за все могли б розв'язати цю проблему самі козаки на власному Всеукраїнському козацькому з'їзді. Не завадило б створити реєстр українського козацтва, щоб громадськість знала, від кого чекати допомоги в боротьбі за українську справу, а від кого – удару в спину...

На жаль, нині в нашому козацькому русі панує хаос і цим користуються українофоби і провокатори. Якби вдалося навести лад, чітко структурувати козацькі організації, подолати «отаманщину», то це була б потужна патріотична сила в Україні. А враховуючи, що йдеться про іррегулярні воєнізовані структури, то варто було б жорстко зазначити в усіх юридичних документах, що на те-

ренах України можуть утворюватися лише організації українського козацтва, а не якогось іншого. Будь-які «донські», «кубанські», «терські» козаки в Україні є загрозою національній безпеці нашої держави. На жаль, вони, ці проросійські формування, діють в Україні. Діють активно, агресивно і нахабно. Над усе в Криму, де постійно провокують етнічні конфлікти з кримськими татарами, погрожують українським організаціям, підтримують всі антидержавні проросійські акції.

Чому нинішня влада в Україні демонструє байдужість до цього питання? А тому, що вона є п'ятою колоною Москви в Україні, і все проросійське їй влаштовує. Ми практично не знаємо за 10 років режиму Кучми випадків, коли б людину покарали за антидержавну діяльність, але можемо навести безліч випадків, коли карали за патріотизм і відданість Україні. Більше того, антиукраїнська пропаганда режимом Кучми всіляко заохочується. Нещодавно якусь українську державну нагороду отримав... мер Москви Лужков. Отакої...

Якби нині жили на світі Валуєв, Столипін, Струве та інші українофоби, вони обов'язково отримали б від Кучми український орден. Отже, там, де є антиукраїнська влада, обов'язково виникне й антиукраїнське «козацтво».

Богдан Степовий

ОБЕРЕЖНО, ШОВІНІЗМ!

«Газета по-київськи» - черговий русифікатор

11 травня в приміщенні Агенства УНІАН видавці «Газети по-київськи» з небаченою раніше помпезністю давали прес-конференцію з нагоди виходу першого числа своєї російськомовної «газети». Був марш дитячої колони, оркестр, шампанське, всюди у цей час роздавали «Газету по-київськи»...

А перед УНІАН стояв пікет, учасники якого тримали гасла: «У Києві проживає 82,2% українців: Києву і киянам - українськомовні ЗМІ», «Геть русифікаторів!», «Українській столиці - українську мову!», «Вейсберг, Кацман і Тихий - русифікатори». У листівках, що розповсюджувалися пікетувальниками, зазначалося, що «Газета по-київськи» - лише одна з ланок у схемі нищення українського національного духу в українській столиці.

Ця газета - не комерційний і не інформаційний, а політичний

проект. Такими проектами є також «Київские ведомости», «Київлянин», «Київський телеграф», «Київський регіон», «Столичка» та інші російськомовні видання, створені не українцями і не на українській капітал. Хтось з олігархів вклав перед президентськими виборами кошти в «Газету по-київськи», переслідуючи очевидну мету - подальше **розукраїновання** України. Те, що українська мова стоїть упопечер горла олігархам, підтвердив, відповідаючи на запитання журналістів, шеф-редактор «Газети по-київськи» С. Тихий, заявивши, що «на українськомовний варіант неможливо знайти інвестора».

21 травня у столиці буде засновано Київський координаційний комітет захисту національної гідності українців, який шукатиме нові шляхи, аби зупинити русифікаторів.

Як бачить майбутнє України «Русское движение Севастополя»?

«Ідея національного господарства, котрої слепо поклоняються українські патриоты, - химера... Все понимают, что на украинском языке говорят только на Украине. Но ведь нужен еще и язык межнационального общения. Известно, что язык господствующий должен по своему развитию стоять выше других подчиненных языков. Но реально этим уровнем развития обладает русский». («Русский Севастополь» №2, квітень 2004 р.)

У цьому і є увесь світогляд росіянина, який за природою своєю суперечить українському.

Якщо в США населення й по-

ділене на групи, то жодна з них не виступає за ліквідацію державності і приєднання США до своєї історичної Батьківщини. А якби хто посмів, їх би тільки й бачили.

Навіщо нам ще одна мова міжнародного спілкування, коли в Україні є українська мова? Саме українська і повинна бути мовою спілкування в Україні, а не «господствующий» повсюдно «язик». А якщо хто хоче говорити іншими мовами, хай в своєму оточенні говорить. Наше ж завдання - йти до своєї мети, незважаючи ні на що.

Оксана Рум'янцева,
м. Севастополь

Боронь нас, Боже, від «друзів»...

Все-таки добре, що у нас є такі «сестри», як Росія. А у Росії є такий «чудовий» тележурналіст, як Кисельов. Бо хто ж за нас ще б так переживав? Кинув свою рідину, бо ж там всі проблеми, напевно, розв'язано, і єдине, що йому тепер свербить - «как нам обустроить Украину». І це набуває вже паталогічних форм. Як, скажімо, зрозуміти його фразу: «...государство должно быть безжалостным по отношению к себе, чтобы сделать жизнь для своих сограждан более комфортной».

Тяжко уявити взаємозв'язок між жорстокістю держави «до себе» і підвищенням рівня життя в ній. Умом, напевно, Кисельова «не понять». Я інді думаю, що це рецидив якоїсь садомазохістської патології, властивий москвитам на генному рівні. Бо саме правління Івана Грозного та Петра Першого до сих пір вважається найбільш сприятливим для розвитку їхньої держави. А з точки зору пересічного москвина загарбання

чужих земель є найвищим мірилом діяльності кержманца держави. Кількість знищених людей, навіть своїх, розглядається як немінуча данина на алтар розбудови держави. Такий діяч, як Єльцин, прокладається на всі лади, бо «ісконные земли разбазарил».

А чим навіяне запитання до телеглядачів від якої країни Україна найбільше «позаймствовала». Перелік країн серед можливих відповідей викликає подив - Росія, Польща та США.

Але попри все ми дочекаємося того дня, коли на НАШОМУ телебаченні будуть поставлені запитання: яка країна організувала голодомор в Україні з метою геноциду? В уряді якої країни служив пан Валуєв, відомий своїм наказом про заборону української мови? І варіанти відповідей: Росія, Парагвай, Танзанія.

О. Синякевич,
заступник голови МО КУН,
м. Біла Церква

Злочин у Харкові

5 травня в Харкові було заарештовано голову Харківської організації ПРП Івана Варченка та члена ПРП Євгена Золотарьова, які 1 травня організували акцію «Остання сорочка» для Віктора Януковича, і засуджено до 10 та 15 днів відповідно.

Конгрес Українських Націоналістів заявляє, що владою вчинено антиправовий акт, - членів блоку «Наша Україна» під-

дано політичним репресіям. Конгрес Українських Націоналістів вимагає негайного перегляду незаконного рішення; від правоохоронних органів - звільнення заарештованих членів ПРП.

Конгрес наголошує, що лише спільна боротьба під стягом свободи приведе українські народні опозиційні сили до перемоги. Єдналимося!

Конгрес-інформ

Нова провокація комуністів

Вінницька ОО КУН рішуче засудила дії комуністів області, очолювані В. Петровим, які розбили свої намети і почали кампанію дискредитації В. Ющенка.

«Такі провокації не зможуть вплинути на високий рейтинг до-

віри до лідера, з яким український народ пов'язує надії на краще життя», - зокрема йдеться у прийнятому з цієї нагоди зверненні до громадян Вінниччини.

Прес-служба
Вінницької ОО КУН

НЕ ПЛЮЙТЕ В СЛОВ'ЯНСЬКУ КРИНИЦЮ

Таки треба, бодай фрагментарно, зачепити суть книжки, яка з'явилася недавно на постсовіцькому просторі. Маємо на увазі видання, яке має назву "Обличие безбожия. Протоиерей Иоанн Чернавин. Тарас Шевченко и его религиозно-политические идеалы".

Основне завдання книги - обплювати постать Тараса Шевченка, звинувативши його в безбожничстві або навіть у політичних гріхах, основним із яких, на думку автора, є - "противник слов'янського єднання". Та відзначимо, що це твердження фундаментально розходиться з правдою:

*"Слава тобі, любомудре,
Чеху-слов'янине!...
Слава тобі, Шафаріку,
Вовіки і віки!*

*Що звів єси в одно море
Слов'янські ріки" ("Єретик").*

Щоб підтвердити мізерність мислення протоієрея Іоанна Чернавина, подаємо ще децицю слів Тараса із наведеного вище вірша:

*"...А я тихо
Богу помолюся,
Щоб усі слов'яни
Добрими братами,
І синами сонця правди..."*

Як бачимо, Кобзарева думка - глобальна. Протоієрей Іоанн думає обмежено, локально, бо має на увазі велико-біло-малоросійський етнос. А про загарбані, чи то "добровільно" приєднані до Росії землі, він мовчить.

Чернавін хапається за "безбожия" Тараса Шевченка, щоб прикрити своє фарисейство і справжнє безбожництво сталінсько-беріївської РПЦ, до якої належить. І доводиться йому фальсифікувати

та обплювати ім'я українського поета-будителя. Високомудро заявляє і повчає, що український народ робить із Шевченка культ. Але ж Шевченко сам піднявся над культом на недосяжну висоту і став рятівником та пророком нації. Карпатський селянин виділяв для портрета Тараса почесне місце на стіні у своїй хатині поряд з образами. Тоді про культ навіть ще не знали. Хоча ідеологи комунізму силкувалися створити культ Леніну й Сталіну, та, як відомо, портрета жодного з них на стінах селянських хат не було.

Тарас Шевченко закликав брататися і ткак міжлюдське братерство не на фарисейській, а на інтернаціональній християнській канві. А погляд його божественний сягав космічних просторів. Хіба не відчуваємо його вселюдської правди, коли він викриває облудність та фарисейство святош самодержавної й прислужницької попівської раті.

*"Умудріться, немудрі!
Хто світ оглядає,
Той і серце ваше знає
І думи лукаві".*

І зовсім нікчемними є закиди Шевченкові щодо його ворожості до православної Церкви. Бо яка Церква має бути в Україні? Мир у світі візьме свій початок, коли Українська соборна держава буде мати

свою помісну християнську церкву. До неї наближаться духовно і католицька, і греко-католицька, і протестантська Церкви. Помилки наші мають бути в парі з покаванням. Хіба РПЦ покалася за замовчування великого голодомору в Україні? Хіба московським церковним діячам соромно за порушення християнських канонів своїм верховником Патріархом Алексієм!?

Протоієреєві Іоанну не подобається, що Шевченка полюбив рідний народ, що з великою шанною ставлять до нього різні народи світу. А поважають Кобзаря за заклик до справжньої дружби вільних народів. А справжня дружба може бути лише між суверенними націями.

А щоб закинути Шевченкові безбожництво, протоієреєві бракує аргументів. Адже Кобзар писав і таке:

*"Пребезумний в серці скаже,
Що Бога немає..."*

Щодо пошуку порозуміння в міжнародних і релігійних конфліктах також доцільно звертатися за порадою до Шевченка.

*"Помолюся Господеві
Серцем одиноким
І на злих моїх погляну
Не злим моїм оком..."*

Олексій Гуменяк,
член КУН

Від симбіозу московського кнута і петербурзької повії витворився огидний тип інтелігенції - зденціоналізованих пристосуванців, які продавалися тим, хто був при владі або мав гроші. Не бракувало серед них і наших земляків, всіляких „кирп-гнучкошиєнкових”, про яких Тарас Шевченко казав: „...раби, підніжки, грязь Москви, варшавське сміття ваші пани...”

ІНТЕЛІГЕНТИ, З КИМ ВИ?

Зрештою, ці блазні найчастіше закінчували своє життя на смітнику історії, адже правду народ мовить, що брехнею світ пройде - назад не вернеш. Перейшовши у спадок новій російській імперії - ССРСР, старий імперський смітник став розсадником наступної генерації - зросійщеної інтелігенції, т. зв. „радянської”, ще більш нищої і підлої. „За шмат гнилої ковбаси у вас хоч матір попроси - то оддасте.” Із числа опих манкуртів всюдисущий КДБ і посадив на ший українському визвольному рухові 90-х років проводирів, завданням яких стало недопущення радикалізації народних мас, організація „оксамитової” революції. Відразу апологети соціалістичної політекономії стали палкими прихильниками ринкової економіки. Що ж до знавців марксистсько-ленінської філософії, то їм і перекваліфікуватися не довелося: як проповідували матеріалізм, так і продовжують. Як боролися з атеїзмом та з націоналізмом, так і продовжують. Адже перекинчику, покручу, яничару ніщо так очі не коле, як свідомість того, що є хтось, хто не продається, хто відкрито проголошує свою приналежність до рідної нації. Чи не тому у т.зв. „Другому маніфесті української інтелігенції” червоною ниткою проходить ненависть до націоналізму. Хоч і маскується псевдопатріотичною казуїстикою.

Пам'ятаю Установчий з'їзд Конгресу української інтелігенції (КУІн), коли на трибуну піднімалися делегати від областей, і в їхніх виступах звучала тривога за долю України, пропонувалися конкретні дії для вирішення наболілих проблем. Але Іван Драч тільки те й робив, що „гасив” ці виступи, бо тоді йшлося не про створення організації, яка б об'єднала зусилля українських освітян, науковців, митців у справі побудови справді української України, а про підконтрольну посткомуністичній владі громадську структуру, яка б виконувала роль громовідводу і забезпечила імпазантний стілець для пана Драча - вже добряче підтоптаного на той час рухівського політика. Тому Конгрес української інтелігенції від часу свого створення став мертво-

народженою дитиною і як організація нічим себе не проявив, окрім двох маніфестів - 1995-го і 2004-го рр., зміст яких уміщено у приповідці: „На горі бузина, а в Києві дядько.”

Зрозуміло, що від названого керівництва КУІну, в силу його природи заклику до революції не діждешся. Організувати кампанію громадської непокори за прикладом Ганді вони теж не спроможні. Для цього треба йти в народ. А для цих космополітів, які упродовж останніх тринадцяти років тусувалися у владних передпокоях, наш народ чужий, незрозумілий, не вартий уваги самозваної еліти. Про таку елітність писав колись Іван Франко: „Ти, брате, любиш Русь, як хліб і кусянь сала”. А Микола Гоголь вустами Тараса Бульби сказав про таких, що паскудно милість магната, який жовтим чоботом своїм б'є їх в морду, дорочка для них за всяке братство.

Самкінець того грізного „Маніфесту” прозаїчний: «Ющенко! А-у! Ми тут! Не забудь про нас, коли ділитимеш після виборів портфель! Ми ж бо представники «української інтелігенції!»

Тому звертаюся до українських освітян, науковців, митців словами о. Й. Заячківського, виголошеними ним ще 1868 р. на Першому Загальному зборі Товариства «Просвіта»: «Бідна Україна-мати, бідні і ви, сини її. Праця - це ваш капітал, з якого маєте сплатити довг народів. Так, ви знаєте, і нарід того свідомий, що ваша нинішня наука оплачується по найбільшій часті тим мізерним грошем, на котрий нарід криваво працює. А як доробиться куска хліба, щоби вас Бог охороняв... від огидного космополітизму, котрий є погубителю всякої народності, - то держіться свого народу... Тоді лише ви будете сильні в народі, а нарід вами славний!»

Тільки український націоналізм врятує від загибелі український народ. Ставайте націоналістами і будьте націоналістами. Проповідуйте націоналізм і поборюйте космополітизм. Цим ви збережете і себе, і дітей ваших від занепаду і мороку забуття.

Дмитро Грицай

ОКУПАНТИ ЯК ОКУПАНТИ

Іноземні збройні формування, що перебувають на території іншої держави на підставі угод і договорів, повинні чітко дотримуватися законів цієї держави. Якщо не дотримуються, то в такому випадку йдеться саме про окупантів.

Днями господарський суд міста Севастополя розглянув позов Генеральної прокуратури України до Міністерства оборони Російської Федерації. Генпрокуратура вимагала вилучити з незаконного користування російського Чорноморського флоту 82 маяки, які російська сторона не передає Україні, і без яких гарантувати безпеку судноплавства неможливо. І це в той час, як усю відповідальність за можливі аварії і катастрофи покладено на Україну. Себто Росія злочинно грає життям українських та іноземних моряків. Господарський суд задовольнив вимоги України, але російська сторона відмовилась визнати рішення українського суду. Це означає, що російські військові не визнають юрисдикцію України над Севастополем і Кримом, адже за Конституцією України всі рішення українських судів є обов'язковими для виконання на всій території України. Крім того, в Основному законі чітко сказано, що на теренах України чинні тільки українські закони. Представники російських військових окупаційних структур, таким чином, публічно продемонстрували неповагу до Конституції і суверенітету України. Таке ставлення Росії до українських законів переконливо засвідчує, що там ніколи не змиряються з існуванням нашої держави.

Коли 2 роки тому Шевченківський районний

суд міста Києва визнав винним у наклепах на дружину Віктора Ющенка Катерину Чумаченко і присудив сплатити штраф оглядача 1-го каналу російського телебачення Михайла Леонтьєва, той публічно заявив: «Я ср...ти хотів на рішення Шевченківського районного суду!» На жаль, то не є лише особиста точка зору одного окремо взятого московського хама і шовініста. То їхня колективна думка. Саме так вони ставляться до нашої держави та до нас усіх.

Коли в 1997 р. Павло Лазаренко за дорученням Леоніда Кучми підписав угоду про перебування російських військ на українській землі аж до 2017 р., себто протягом 20-ти років, то один киянин, зателефонувавши на українське радіо, сказав: «Які 20 років?! Іх же 20 днів витримати не можна!» Останнім часом у цьому починають переконуватися й мешканці Севастополя. Біля штабу російського Чорноморського флоту є житловий будинок. Люди, які там мешкають, вже втомилися від хамства російських військових, що зробили собі стоянку авт на подвір'ї і змушують всіх дихати бензином, лякають дітей, а на обурення реагують нахабними заявами: «Тут все - наше!» Спроби журналістки газети «Кримська світлиця» зустрітися з цього приводу з російським військовим начальством виявилися невдалими. Вахтерка на вході не просто відмовилась її пустити, але й показала... дулю. Напевно, навчилася в адмірала В. Масоріна, командувача російського Чорноморського флоту, великого фавішця з тицяння дуль під ніс українським офіційним особам.

Мешканці цього будинку біля штабу ЧФ вже зараз кажуть окупантам: «Забірайтеся геть, не чекаючи 2017 року!»

РЕПЛІКА

Щоразу, коли я бачу, як Президент Росії ніжно обнімає Президента України, пригадую Франков:

*"Вчора ще зайшов обняти
Півня білого, як брата,
- І по-братськи задушив."*

А таки справді Путін має за що обніматися Кучму. Ще б пак. Треба Росії Азовського моря й Керченської протоки? Прошу дуже. Захотілося створити ЄЄП? Без проблем.

Кажуть в народі, якщо Бог хоче кого покарати, то відбирає розум. Отак покарано і тих 257 депутатів, котрі проголосували за ЄЄП?

А у ЄЄПі мова міжнародного спілкування буде одна (очевидно, що не казахська), і грошова одиниця буде єдина (авжеж, що не гривня - у новій п'ятидесятигривневій банкноті завбачливо не зазначено назви держави), буде створено газовий консорціум (сиріч, у безоплатне користування буде віддано матушці Росії газу магістраль).

Популярно мені пояснюють, що ЄЄП створено для того, щоб разом з Росією іти в СОТ. А що, окремо не можна? От і виходить, як у польській приповідці:

*"Збралось два Андрухі
Єден сьєлєпі, другі - глухі".*

З повагою Р. Гринь,
м. Дрогобич

14 травня Славі Стецько виповнилось би 84 роки

СЛАВНА ДОЧКА УКРАЇНИ

У пам'яті кожного народу свято зберігаються імена славетних пращурів, особливо, жінок, які звеличили себе подвижництвом в ім'я свого народу.

Серед них і героїчна Ярослава Стецько, залюблено звана в народі – Славою, навіть за похилого віку.

Родом з українського села, вона через свою діяльність націоналістичного спрямування змушена була залишити свого життя перебувати за кордоном, змагаючись за долю України-Руси. Вона була поряд зі своїм чоловіком Ярославом Стецьком, широковідомим діячем, який очолював Організацію Українських Націоналістів. Це ж ними всіх нас лякали за радянського режиму, а дехто наполюханий і дотепер. Після того як не стало Ярослава Стецька, пані Слава очолила ОУН, створила Конгрес Українських Націоналістів і була його Головою до кінця життя.

Цю, вищу мірою відповідальну місію, вона пронесла гідно її благородно-гуманного призначення.

Повернувшись в Україну-Русь після розвалу так званого Союзу, пані Слава розгорнула діяльність Конгресу, була обрана депутатом вищого державного органу.

Пані Слава набула такого авторитету, що ніхто з так званих "опонентів" не наважувався їй суперечити. І, тим більше, влаштовувати обструкції. Навпаки, після її виступів депутати стоячи їй плескали, і чути було виголоси: "Слава Славі!"

Пані Слава була навіть, певною мірою, символом України-Руси. Висока, ставна, по-молодечому струнка, хоч їй було за 80, високоосвічена, мудра, врівноважена в ділових стосунках, вона одразу ж викликала повагу до себе і до ідеї, яку сповідувала все своє свідоме життя. Ця ідея – цілковита самостійність і незалежність України-Руси та гідне її місце у світі.

Володіючи вільно кількома мовами, пані Слава могла б достойно акредитувати нашу державу в Організації Об'єднаних Націй. При тому в особистих стосунках вона була милою, легкою, веселою і дотепною. А з виборцями надзвичайно уважною, чутливою і дієвою щодо їхніх прохань. Тому до неї зверталися по допомогу не лише її виборці.

Я мав за честь бути знайомим і спілкуватися з пані Славою. Не забуду повик наші з нею бесіди про долю України. Я був свідком того, як люди прагнули зустрітися з пані Славою. Навіть тоді, коли вона перебувала в тяжкому стані в лікарні. А коли вона, як кажуть в народі, була "при силі", то на прохання виборців побачитися з нею, порадитися, вона йшла до них за будь-якої погоди, навіть не будучи відповідно одягнутою і взутою. Отак вона діставалася гірських полонин, йшла до людей снігами вище колін. Йшла, усвідомлюючи, що ризикує життям...

Цю найвищу пошану до патріотичної діяльності пані Слави поширилася по всьому світу. І це сприяло утвердженню нашої державності. Отже, її життя і боротьба за відродження і утвердження нашої Батьківщини як держави має стати прикладом і насагою для нас і наших нащадків. І ми зобов'язані увічнити пам'ять пані Слави - спорудити монументальні пам'ятники на могилі і на рідній Тернопільщині, відкрити музей Слави Стецько у Києві, який неодмінно має стати меморіалом.

Інформація про велику дочку України-Руси пані Славу Стецько повинна увійти до підручників з історії України-Руси. А ми маємо пишати світовою славою пані Слави.

14 травня голова Конгресу Українських Націоналістів, народний депутат Олексій Івченко, члени Головного проводу КУН поклали вінок до могили Слави Стецько на Байковому кладовищі.

ПОСТАТЬ ВЕЛИЧНА І МАСШТАБНА

Постать Слави Стецько настільки велична і масштабна, що світло і тіні від неї ще довго будуть супроводжувати нашу діяльність, і ще довго з п. Славою ми звірятимемо наші успіхи і наші помилки. Велике видно здалеку, визначна особистість також піддається огляду лише з відстані часу. Систематизація її біографії і творчості – це справа майбутнього, і ми, українські націоналісти, зобов'язані це зробити і продовжити її справу.

Я вперше побачив п. Славу в Києві на конференції українських націоналістів восени 1992 р., яка тоді й стала установчою для КУН, але познайомилися ми лише влітку 1993 на I зборі КУН в Палаці „Україна”. Цей збір багатого в чому нагадував I з'їзд Руху у 1989 році. Він був воїстину епохальним вже тим, що начисто спростував інсинуації про віджилість і непотрібність націоналізму і національної ідеології в сучасній Україні. Цей збір був, як промінь світла, як ковток повітря для людей, націоналістів за духом, що перебували на той час і в Русі, і в УРП, і в ТУМ, і в братстві УПА, і в ДемПУ і в багатьох інших організаціях, але бажали консолідуватися в одній націоналістичній структурі. Я впевнений, що без С. Стецько, без її повернення в Україну такої консолідації не сталося б. Саме цей збір довів українцям, що Україна як держава відбудеться лише на основі української національної ідеї.

І якби створення Конгресу було єдиною справою С. Стецько, вже за це її ім'я варто вписати золотими буквами в історію України. Але вона зробила ба-

гато більше, бо попереду було ще 10 років політичної діяльності.

Тоді, 1993 р., КУН був зареєстрований як політична партія, що стала політичним фасадом для ОУН(р), головою якої водночас була п. С. Стецько. Але фактично КУН став „парасолькою” націоналістів і під час виборів 1994 р., і він, як колись УГВР, надав підтримки багатьом людям, що стали депутатами ВРУ. Але сама п. Слава того року депутатом не стала, хоч була зареєстрована в Стрийському ВО і, безумовно, виграє б. На перешкоді стала псевдоукраїнська влада, яка ніяк не хотіла зрозуміти, що ніякого іншого громадянства, крім українського, п. Слава ніколи не мала. Особисто Л. Кравчук зволікав з визнанням цього факту і під таким формальним приводом ЦВК зняла пані Славу з реєстрації.

Народ любив і поважав п. С. Стецько і сприймав її, як символ, яким не можна торгувати. Це засвідчили її виборчі кампанії 1997, 1998, 2002 рр. Тисячі людей збиралися на зустрічі з нею. Вона триумфально перемогла в 1997 р., отримавши 90% голосів, попри опір губернатора Івано-Франківська п. М. Вишиванюка, перемогла і в 1998.

Прийшла до парламенту і 2002 р. у складі блоку В. Ющенка, заради справи витримавши образ: винесення за межі провідної десятки на 11 місце. Зрештою, всі зрозуміли, що це було помилкою - не привабило ні Донбасу, ні Одеси, але відштовхнуло багатьох націоналістів на Заході України.

Двічі устами п. Слави виголошувалася текст присяги депутатів ВР.

Політичний спадок п. Слави ще буде аналізуватися, але про деякі уроки можна говорити вже зараз: українська нація може реалізувати себе лише в українській державі – п. Слава була серед небагатьох, хто заради цього повернувся на Батьківщину. Без націоналізму української національної держави не відбудеться, і цю ідею вже сприймають політики інших напрямків, бо націоналізм – це є захист свого товаровиробника, вчитель, робітника, цілої нації.

Як не парадоксально це звучить, але українська націоналістка п. С. Стецько була водночас великою інтернаціоналісткою, очолюючи АБН, де об'єднувалися націоналісти багатьох поневоєних націй. Гасло «За нашу і вашу свободу!» було для неї святе.

Ще 1998 р., коли більшість українських демократів боролася лише проти комуністів і фактично підтримувала Л. Кучму, С. Стецько стала на чолі блоку «Національний фронт», що став праобразом правої опозиції до режиму Л. Кучми.

Не стане Барабаш Хмельницьким, а Кочубей Мазепкою. Не стане Щербицький Бандерою. Кочубей, барабаші, щербицькі і кучми спроможні лише знову заколонізувати Україну. Слава Стецько боролася за Українську Самостійну Соборну Державу, і ми віримо, що її сподівання справдяться з виборами українського президента, української Верховної Ради, української влади.

Євген Гірик, народний депутат України

Вдячний долі, що знав пані Славу

Вперше я побачив пані Славу у травні 1991 р., коли вона після довгих років еміграції приїхала за завданням проводу ОУН на святкування 50-річчя Акту відновлення української державності. Урочистості відбувалися у Львівському оперному театрі. Пригадую, як її вітали: присутні в переповненій залі встали і дуже довго аплодували. Слава Стецько тоді заявила, що залишиться тут допоки Україна не стане незалежною державою.

Зустрічався я з пані Славою на Великому Зборі КУН у 1993 р. в Палаці „Україна”. Це був інтелектуально й емоційно насичений українським духом захід. Якби президію того Збору можна було ще тоді пересадити в Кабмін, то Україна сьогодні була б заможною і сильною державою. Потім майже 6 років працював разом з пані Славою в Конгресі.

Ця жінка уособлювала собою спадковість покоління борців за волю України: соратники С. Бандери, дружина Я. Стецька, депутат Верховної Ради трьох скликань. Розумна, з великим політичним і життєвим досвідом, вона була непересячним авторитетом в Україні, у світі, і, безумовно, для кожного із нас. Ми відчували, що поруч загальнонаціональний лідер і в той же час – ввічлива, життєрадісна жінка-українка. Її вирізняла тактовність, чуйне відношення до будь-якого співрозмовника. Але щодо питань нації, державності була безкомпромисною і категоричною.

Ми їздили разом по Україні, спілкувалися з людьми. Комуністична пропаганда сформувала у багатьох негативне відношення до націоналізму. Часто, особливо на Сході, нам радили змінити назву партії з націоналістичної на патріотичну. Пані Слава рішуче відкидала цю ідею, усвідомлюючи, що тільки партія, яка сповідує ідеологію українського націоналізму, має майбутнє.

Велика заслуга п. Слави в тому, що зуміла організувати і вишколити цілу когорту націоналістів на теренах України. Серед членів нашого проводу сьогодні 80 % тих, хто розбудовував Конгрес від самого початку – це досвідчені, зрілі патріоти. Саме пані Слава брала безпосередню участь у їхньому становленні як націоналістів.

Коли їй не стало, ми провели кілька нарад, політичну раду і 13 квітня 2003 р. переважно більшістю голосів головою Конгресу обрали Олексія Івченка. Ми не помилилися, то була єдина кандидатура, здатна втримати набудоване і успішно його розвивати. Партія зростає. Тільки за 2003 р. створено 270 мських і районних організацій, плануємо розбудувати 3000 сільських і селищних осередків КУН. До нас іде студентська молодь. Маємо газету, яка знайшла свого читача, допомагає в розбудові організації, поширенні націоналістичних ідей.

Конгрес докладає зусиль, щоб на наступних президентських виборах переміг кандидат від державницьких сил – В. Ющенко. Пані Слава завжди дуже тепло відгукувалася про лідера „Нашої України”, вважала, що він буде достойним українським народним президентом.

Впевнений, що найкращим проявом шани до п. Слави є продовження справи її життя – розбудови української держави. Вдячний долі, що знав пані Славу, що пощастило з нею працювати і вчитися у неї.

Володимир Борейчук, заступник голови КУН

Севастополь пам'ятає

1995 рік у Севастополі нагадував морську донну міну, на якій антиукраїнські сили намагалися розвести багаття. У вересні того року до нас прибула пані Слава Стецько. Вона задала гідно попередити про своє бажання зустрітися з громадськістю, українськими моряками, особисто ознайомитися з ситуацією навколо флотської проблеми.

До мене звернулися з проханням організувати зі Славою Стецько прямиї ефір на радіо „Бриз” ВМС України, на що я радо погодився.

На ТРК „Бриз” надіялись зустріти жінку-воїна й борця, а зустріли лагідну, високоінтелегентну пані.

Упродовж години ефірного часу говорили про національно-визвольну боротьбу українців під час Другої світової війни, про керівників ОУН-УПА, про соратників пані Слави, її еміграцію і роботу у Верховній Раді. Скажу відверто, я вів прямиї ефір і був zachарований моєю співрозмовницею. Глибиною думки, толерантністю вона обеззбріла тих, хто планував зрвати програму.

За годину прямого ефіру до студії надійшов 21 дзвінок радіослухачів. Пригадую, вона тоді сказала про свою впевненість у тому, що в Севастополі в скорому часі все внонормується і галасливий крик шовіністів пропаде, як на сонній росі.

Прощаючись, пані Слава спитала, що ми будемо. Відповів, що службове приміщення, але нема коштів, щоб завершити будівництво до осені. Вона тут же дала нам гроші на закупівлю вікон і дверей. Через тиждень їх було встановлено.

Потім Слава Стецько в клубі Севастопольського Військово-Морського інституту зустрілася з офіцерами й курсантами, громадськістю міста. Вітали її дуже тепло, бесіда точилася допізна.

Зустрічі з пані Славою до сих пір пам'ятають у Севастополі. І її прізвище вписано до переліку спонсорів нашої ТРК, вона назавжди залишилася для нас найпочеснішим гостем.

Коли їй не стало, „Бриз” – єдиний серед телерадіоорганізації Криму помітив щирий некролог пам'яті полум'яної українки – по-флотськи, чайкою, провів її у потойбічний світ. Для нас, моряків, вона є прикладом відданості народу, вірності справі боротьби за його волю.

Мирослав Мамчак, м. Севастополь

Спогад про Миколу Міхновського в дні відбудови Української держави

ВІЙСЬКО ЙДЕ

Одного вечора під кінець березня 1917 р. поручик Міхновський запросив мене разом із ним повечеряти. Коли я жартом сказав йому, що ми й так щодня разом обідаємо й вечеряємо, то він урочисто відказав: "Так, але сьогодні... я запрошую на вечерю ціле товариство. Бо ті "щодня" ми з вами й не обідали, й не вечеряли, а відбували... "повинність". А от сьогодні – повечеряємо, як ся належить! Цілим товариством!"

Десь о годині 18 ми зібралися в своєму "штабі" й засіли до вечереї. Стіл був накритий, як для справжнього пиру. Крім живих квітів, була солідна "батерія" всляких пляшок вина.

На що вечерею Міхновський запросив усіх членів організаційного комітету, з осіб же, до нього не приналежних, був Микита Шаповал, що на той час прибув до Києва.

Доклад поручика Міхновського про konieczність власного війська

Та вже по вечері, за кавою, Міхновський помітно сповзає й попросив уваги. Ми насторожилися й підішли до нього ближче. Він змалював коротенько перебіг подій від часу зречення царя до біжучого дня. Підкреслив, пригадую, такі моменти:

"1. Несподіваність, із якою прийшла революція. Вона, як того можна було сподіватися з аналогією 1905 року, мусила була прийти разом із програною війною та в парі з демобілізацією. Та сталося так, що події помінялися чергою й перемішалися в часі – і війна ще не скінчилася, а революція почалася.

2. Розгубленість петроградського Тимчасового уряду, якого кожне посунення зраджує нервовість, загрожує катастрофою також і Україні.

3. Коли московські соціалісти-більшевики все голосніше підносять гасло негайного сепаратного замирення з осередніми державами, то Тимчасовий уряд, під натиском своїх союзників, хоче довести ту набридлу всім війну "до пабеднаво канца"; остаточно ж маси підуть за тим, хто дасть негайний мир, і такі нахили вже тепер можна ствердити серед московської салдарні.

4. Українське громадянство в своїй національно ніби й свідомій частині цілковито не підготоване до революції та до її використання, збирається просити всього того, що треба брати.

5. Серед українського громадянства відчувається великий брак людей, які думали би українськими державотворчими категоріями, як відчувається виражена перевага в людях, збочених у бік різних соціалістичних утопій, звідки й походить їхня проповідь "спільного фронту" з московською демократією. Останнє є не що інше, як політичне москвофільство.

6. Московщина, все одно яка – царська чи республіканська, абсолютістична чи демократична, – ніколи не дасть Україні того, на що Україна має очевидне право, і все буде стремити, щоб удержати Україну в стані своєї колонії.

7. Історичний момент, який переживаємо, вимагає від нас чину – рішучого й обережного, – який приведе до нашої Цілі.

8. Мусимо зорієнтуватися в ситуації та прийняти рішення, щодо нашої Цілі й щодо засобів, якими її маємо осягнути.

Наша ціль, – тут М. І. Міхновський встав і, якось відрухово, встали ми, – це буде: "В своїй хаті – своя правда, і сила, і воля" – власна держава! Правду знаємо, сили не посідаємо – як же здобути нам волю, щоб збудувати "свою хату"?"

По добрій волі Москва на це не пристане, бо без України з її скарбами, навіть при Україні автономній, що добром своїм без московської контролю розпоряджатиме, зйде Московщина до значення другорядної держави.

Виробити "свою хату" можемо тільки тепер, коли Росія в революції стратила голову, бо коли вона опритомніє, то буде для нас пізно "свою хату" будувати! Москва, опритомнівши та привернувши сили, з корінням буде нищити всякі сепаратні рухи, хоч би для того довелось їй винищити мільйони всяких сепаратистів.

За цю "свою хату" доведеться боротись і, вірніше усього, доведеться боротись збройно. Це – неминучість! При такій невідкличній неминучості Московщина вже зараз є нашим ворогом, зрештою, двісті літ знамим. Тому залицяння наших демократів до Москви та їхні надії на "дружно" демократію "братнього" народу – не лише наївні, а просто дурні. Вони не знають, що право дає тільки сила!

Оскільки осередні держави в моменті біжучої війни є ворогом нашого одвічного ворога, остільки ж вони являються нашими природними союзниками. Отже, наша війна з тими державами на російсько-московському боці, війна за чужі нам інтереси, яку нам накинута Московщиною, – для України не тільки непотрібна, більш того – є неоправдана і божевільно-злочинна.

Треба сподіватися, що Московщину остаточно переможемо, а з нею й нас, з усіма тяжкими наслідками, які випадають на долю переможеної сторони. Під цим оглядом ліпше нам бути з переможцями. Мусимо передбачувати розвиток подій, щоб якнайдоцільніше його використати для нашої нації – не як чинник підрядний, а вирішній.

Для цього мусимо бути консеквентними й зробити вибір.

Настрої, які переважають серед українського громадянства, зокрема серед воєнків, такі: 1) всім осточортіла війна і всі прагнуть миру – прагнуть зберегти себе; 2) в очі б'є стихійне пробудження національної свідомості – до цього часу несвідоме відчуження своєї національної відрубності й відмінності від москвинів знаходить розумне пояснення й на очах перетворюється на патріотизм; 3) український воєк, як це видно з прикладу Волинського полку, є прекрасним революційним матеріалом, якому лише треба вказати ціль й напрямок чину.

Посідаючи такий прекрасний людський матеріал, мусимо використати його в Україні для цілей тільки українських, революцію в Україні мусимо обернути на національну революцію й завершити її створенням самостійної Української держави. В цьому все наше завдання!

До того маємо всі підстави, і насамперед правні, які випливають зі статей Переяславського договору. Коли на основі того договору в 1654 р. Україна прийняла протекцію московського царя, підкреслюю, що не зверхність над собою московської нації, то тепер, коли московський цар уступив, то, під державноправним оглядом, Україна вернула до стану, в якому перебувала до Переяславського договору! Має тепер вільну руку розпоряджатися собою по своїй волі. Але... з цим нашим правом, оскільки не підіпремо його аргументами сили, жадна Москва рахуватися не захоче, і боротьба з нею – війна – неминуча!

Мусимо до того готуватися і в неминучій війні перемогти! Але як?"

Всі мовчали, бо на це "як?" – що могли відповісти?

По павзі М. І. Міхновський почав розвивати такі пляни:

"Перше наше завдання – це творити власну військову силу всіма засобами, які до того будуть надаватися. Мусимо передбачувати всі труднощі і перешкоди, які поставити перед нами не лише петроградський Тимчасовий Уряд та військове командування, а й все без винятку московське суспільство. Бо останнє встигло виробити в собі психологію народу-пана у відношенні до всіх немосквинів. Під цим оглядом, перший-ліпший московський "міхротка" – на цілу голову вищий від тих наших демократів, що закликають до спільного "революційного фронту" з москалями. Треба, отже, передбачувати, що труднощі й перешкоди в нашій роботі поставити нам також і демократична частина нашого суспільства. Робитиме це тому, що затратила інстинкт Пана-Володаря на рідній землі...

Всі ці труднощі мусимо перебороти, а перешкоди, коли б не далось усунути, то мусимо знищити! Безоглядно!"

Слухаючи Міхновського, всі ми немов завмерли – забули, що й кава прохолола, з таким напруженням ловили кожне його слово.

До нас тепер говорив великий український державник, що сам давно вже проробив обдумав кожну найменшу подробицю, над якою нам доводилось тепер напружуватися.

А Міхновський говорив далі: "Мусимо розвинути шалену агітацію серед війська – на фронті й у запілля. Мусимо й будемо вимагати від командування, щоб виділило українців в окремі національні частини, як це зроблено для поляків. В разі спротиву – він буде напевно – будемо творити частини, не питаючись. Ці частини будемо перекидати коли не в Україну, то в кожному разі на ті фронті, що переходять через українські землі, й одночасно очищувати Україну від московської салдатні. Цю роботу треба розпочинати негайно й переводити її невпинно. Так, як це збачувати й робити наш любий батько-полковник Глинський (тут Микола Іванович сильно стиснув руку полковнику Глинському, що сидів із ним поруч).

На час, коли скличемо з'їзд, мусимо вже мати під командою українськ бойові частини – на фронті й у запілля, і насамперед – у Києві!

На Військовому з'їзді, коли витвориться відповідна атмосфера, – мусимо її відповідно "нагріти" – проклянемо Україну Самостійною Державою.

В першу чергу з'їзд виділить зі свого складу військову владу – вибере гетьмана. Треба передбачити, що наші демократи спротивляться тому. Але гетьман зуміє, коли заведе потреба, спромогтися не лише на силу фактів, але й факти сили!

Першим кроком гетьмана буде замиритися з осередніми державами. Самостійна Україна не потребує воювати проти своїх природних союзників, навпаки, повинна з ними співпрацювати. Для цього першого кроку нам і потрібно мати своє військо – хай невелике, але сильне духом.

Замирившись з осередніми державами, вирвемо ініціативу від московських большевиків. Вони зараз ще безсилі, але мають страшний зброю, дужчу від трійлих газів, яка може дати їм перемогу. Це їхня безоглядність та гасло негайного сепаратного миру. І цю зброю мусимо їм вибити з рук – мусимо їх попередити! Замирена Україна стане для інших частин атракційною силою, навіть для суто Московщини, – стане силою, яка дала спрагнений мир. А тоді, – тут М. Міхновський встав (і ми за ним також), і після павзи урочисто докінчив: – З нами Бог – розумійте, язичі, і покориються! Аж тоді "на степах України блисне булава".

Всі кинулися до Миколи Івановича й, кричачи "слава!", почали підкидати його вгору. Насили заспокоїлися...

Міхновський, ставши на ноги, усміхнувся і попросив: "Хвилиночку, панове!" Подзвонив. З'явився кельнер, якому він тільки кивнув головою і знову, звертаючись до нас, сказав: "Хвилиночку, панове". За кілька хвилин два кельнери внесли пару пляшок шампана й тацю пугарів. – "Для такої okazji шампан мусить бути", – пояснив М. Міхновський.

"В своїй хаті – своя правда, і сила, і воля!" – урочисто почав М. Міхновський і, піднісши пугар вгору, говорив далі: – Так вип'ємо, панове-браття, за нашу Правду, прозору й чисту, як це вино! Вип'ємо за нашу Силу – хай вона грає-піниться й іскриться, переливається через береги, як цей шляхетний шампан! Та ще вип'ємо за нашу Волю – міцну і життєдайну, як оця золота кров землі, що в наших пугарях!"

За Україну! За козацьку націю! За наші успіхи! За Славу!"

Одним духом викинули ми пугарі й, мов на приказ, розбили їх на дрібні кусники! Після тосту, що його щойно підніс Міхновський, не вільно було з тих пугарів пити за дрібніші справи!

Далеко поза північ сиділи ми в "штабі" й обговорювали тактику творення українських частин. Тоді ж таки зродився плян формування поруч із Богданівським – Полуботківського полку, яким знову взявся заопікуватися полковник Глинський.

Міхновський був одним із небагатьох вибранців, що мали дар передбачувати грядущі події, мав, отже, властивості, потрібні політикові.

І цим разом, снуючи свій великий плян, що його хотів перевести на Всеукраїнському військовому з'їзді, він передбачував усі труднощі й перешкоди, які доведеться побороти, щоби плян той здійснився.

Головними з них були: зажерливість усякої Москви й непередбачуваності, інертність та м'якотілість тогочасних провідників української нації. Ці останні просто не уявляли собі, як то може Україна жити як не залежна від Москви держава. Через те вони не мали відваги у відповідальний момент, що тоді надходив, одним ударом розрубати вузол, що в'язав Україну з Московією.

Міхновський твердив, що "в політиці мають значення й дають добрі наслідки тільки dokonані факти, підперті силою, що є їхньою підставою та передумовою.

Проклямування на Військовому з'їзді самостійної Української держави буде страшною несподіванкою.

Вона заскочить усіх, до неї не підготовлених. Ставши dokonаним фактом, така несподіванка ще більше поглибить турбогубленість Тимчасового уряду, яка на той час була очевидна, й одночасно безмірно збільшить питому вагу й авторитет українства, надавши йому величезну моральну силу в очах своїх мас. Така несподіванка дасть українській інтелігенції могутній творчий імпульс, виведе зі стану політичної інерції, збудить її скриту енергію – поставити перед тим фактом, що треба працювати для власної держави.

Не можна допустити, щоб Москва від того першого удару опритомніла, а тому треба, коли заведе потреба, вдарити по ній новим dokonаним фактом. Коли проголосимо самостійну та від Москви не залежну державу, зараз же оповістимо про це цілому світові. Коли б Москва цього dokonаного факту не захотіла визнати, тоді робимо їй ще одну несподіванку – ставимо перед новим dokonаним фактом: Український уряд пропонує осереднім державам завіщення зброї та прикладає передумовою, щоби на їхній підставі розламати формальні мирові переговори.

Тоді як Союз визволення України від самого початку війни інтенсивно працює в осередніх державах при цілковитому з боку тих держав признанні й поперту, маємо певність, що ті держави відразу й охоче визнають її суверенність і з радістю приймають мирові пропозиції. Для них це означатиме ліквідацію їхнього Східного фронту від Прип'яті аж до Дунаю, добросусідські відносини з такою багатою країною, як Україна, й можливість усі свої сили кинути на Захід.

Українська столиця стане тоді для армії на фронті тим атракційним пунктом, звідки пролунали слова спрагненого миру, й Петроград не матиме того війська, яке пішло б війною на ту Україну, що прискорила мир.

А коли вже на те піде, що на Військовому з'їзді не повелось би проголосити самостійності, треба буде ділати безоглядно та в інший спосіб, творячи, знову ж таки dokonані факти. У крайньому випадку "прорвемо греблі" – зробимо так, як це колись зробили нідерландські геци, щоб вигнати зі свого краю окупантів-іспанців.

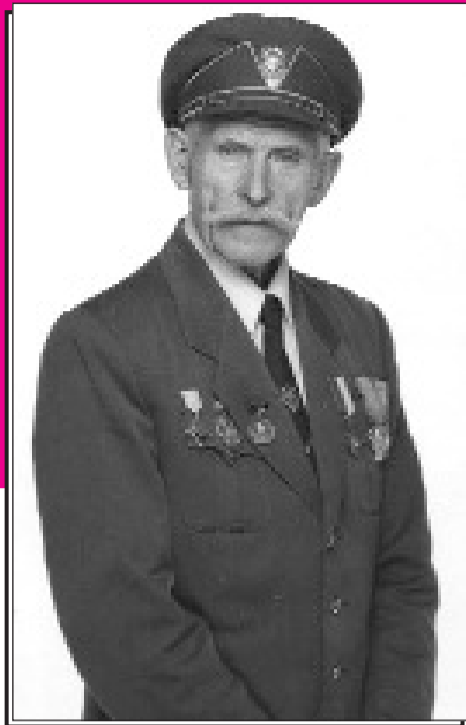
"Прорвати греблі" – це значить, що на тих відтинках фронту армії, де стоять українські частини, одної прекрасної ночі, після попереднього порозуміння й на даний приказ, пропустити на тих відтинках німців на тили армії і взяти в полон увесь фронт! Для цього треба мати на фронті бодай кільканадцять українських дисциплінованих частин, які б на своїх відтинках "прорвали греблю".

Тоді набираємо охотників до Української армії, демобілізуємо гречкосіїв, оголошуємо побір новобранців, усіх москалів даруємо німцям і вже з німецькою допомогою проголошуємо й реалізуємо Українську державу".

Готовлячись до всіх можливостей, Міхновський уже звербував кількох молодих старшин, добрих українських патріотів, які виїхали на фронт до своїх частин, щоб вести серед них українську роботу, тобто творити з них українські сотні й курені, чи коли не поведеться, – українізувати їх зовсім революційним порядком.

Вартоломій ЄФТИМОВИЧ

Микола Міхновський "Самостійна Україна", вид-во Конгресу Українських Націоналістів, 2004 р.

Лицар Петро Касінчук

мігся права виїзду на Україну. У 1955 р. разом приїхали в Мельниці. Господарство було конфісковане, поселилися у родини. Почалися митарства з працевлаштуванням. Закінчив профтехучилище, влаштувався у колгосп електромеханіком, заочно вчився у Борщівському технікумі механізації, отримав атестат зрілості, вступив на заочне відділення Тернопільського філіалу Львівського політехнічного інституту. Через переслідування часто міняв місце роботи: працював художником, малярем, керівником технічного гуртка в Будинку піонерів, мотористом на Кудринькій ГЕС, фотографом і навіть майстром на консервному заводі. І всюди він був „небезпечним”. Після вступу до ВНЗ отримав роботу в інституті, працював художником, скульптором.

Він не кається і не просив помилування. Коли його знайшли у схроні й запропонували здатись, він стріляв. Поранили в руку, але й тоді не здався. Схрон закидали гранатами, ще й вистріляли з ракетниці - взяли напівживого із забитими памороками. При ньому були і німецький автомат з чотирма магазинами, пістолет, граната, „Мала історія України” на 24 аркушах... і його шістнадцять літ. Це був останній бій для Петра Касінчука „Тура” і його побратима Костюка Івана „Шабля”.

Касінчука приводили до чуття нашатиrom, ударами чобіт, гумовими палицями. Підняли, записали прізвище і псевдо, і провели головною вулицею Мельниці-Подільської повз школу, в якій вчився Петро. Саме в цей час була перерва. Учні і вчителі споглядали на арештованого. „Стрибок” - Крижановський заставляв „Тура” голосно викрикувати: „Я - бандит”. Але не таким було галицьке виховання хлопця, щоби так ганьбити себе. Кричав лише той, хто був справді бандит - конвоір... Ні побої, ні московські матюки не вичавили жодного звука з арештованого, тільки губи „Тура” ворухилися - молився...

Йому було лише 16... Вчився у Чортківській гімназії на третьому курсі. Саме тоді почалися великі дії УПА на Волині й Вінничині проти німців, польських боївко та більшовицьких партизанів. Всі вони грабували українські села. ОУН організує проти банд збройний опір по всій Україні. Частина старших студентів добровільно записується в дивізію „Галичина”. Молодші вступають в юнацьку ОУН і виконують доручення зверхників.

Прийшли незабаром „червоні визволителі”. КГБ заарештує батька. Конфісковують книжки, папери, фотографії. Між паперами кегебісти знайшли Петрові конспекти з іс-

торії України, де був намальований тризуб. Маму і Петра викликають до КГБ, погрожують за тризуб посадити до камери... При передачі в камеру їжі, мамі вдалось повідомити чоловіка про останні події і погрози синові... Батько благословляє Петра на підпільну працю.

Будучи підрайоновим юнацької ОУН, Петро передав Провід своєму

другові Миколі. Додому більше не повернувся. Мама про все знала. Щоб уникнути підозр, ранком пішла до КГБ і спитала: „Де мій син, його вдома нема. Ви його посадили з чоловіком, бо ви грозили це зробити”. Начальство витрищило очі. Мама вимагала показати їй сина. Вони заперечували. Мама декілька разів на день приходила в КГБ, приносила передачі синові й чоловікові. Батько був радий, що Петра не арештували. Він знав, де його син...

„Тура” признали до чоти, яка згодом переросла в сотню. Невдовзі став політреферентом чоти. Перше бойове хрещення отримав на „Троянівському Валу” між Збручем і Дністром. Від першого до останнього бою пройшло півтора року. Вивчив усі засоби конспірації, засвоїв ворожу тактику, спав у лісі на снігу, ходив болотами... Мучило юнацьке сумління: встиг - небагато... Але заспокоював себе тим, що зробив все, що міг.

Його засудили до 15 літ каторги. Покарання відбував у таборі „Чекіст” у Томській області. Потім етапом пройшов на Магадан-Колиму. Тут були табори: „Сопка”, „Коцуган”, „Білова” та інші. Уранові руди й золоті копальні імені Берії відбирали здоров'я, прирікали на смерть. Там же відбували покарання й інші відомі краєни - Іван Гнатюк, Богдан Когут, Іван Гурич, Омелян Польовий „Остап”, Сильвестер Скоробагатий, Михайло Климчук, Матвій Сухіна і багато інших, з якими спілкувався Петро Касінчук.

Після смерті Сталіна багато змінилося. У 1955 р. Касінчука звільнили за амністією для малолітніх. Він приїхав у Красноярський край на поселення, де жила його мама Настя, до-

го гуртка в Будинку піонерів, мотористом на Кудринькій ГЕС, фотографом і навіть майстром на консервному заводі. І всюди він був „небезпечним”. Після вступу до ВНЗ отримав роботу в інституті, працював художником, малярем, керівником технічного

Конгрес Українських Націоналістів вітає ветерана визвольних змагань з ювілеєм. Здоров'я Вам, друже Петре, щастя, добра і здійснення справи всього Вашого життя - здобуття Української Самостійної Соборної Держави.

У „Колімицьких університетах” колись пластичну анатомію роз'яснила Петрові Матвій Сухіна з Кубані - професійний художник - та Михайло Климчук - майстер живопису. У творчій спадщині Петра Касінчука - акварелі, графіка тушшю, замальовки олівцем.

За інкрустацією до 150-ти річчя Тараса Шевченка - робота „Кобзар” львівські мистецтвознавці признали перше місце і вирішили надіслати експонат до Києва, але ж знову „біографія”...

Після закінчення інституту в 1968 р., Петра послали до Києва на перекваліфікацію. Тут Касінчук почав контактувати з „шестидесятниками” і отримав від них заборонену працю Івана Дзюби „Інтернаціоналізм чи русифікація?”. Повернувшись у Тернопіль, розмножив текст і роздав для поширення. Особа „В”, почувши у той час, що почалися арешти дисидентів, почав спалювати книжечки на подвір'ї. Це побачив досвідчений кагебіст, але поки добіг, то з книжечок залишився попіл. Але болягуз під погрозами признався, що саме він спалив і хто це йому дав... Коли про те, що сталося, довідався П. Касінчук, то негайно вилетів до Тюмені, де мав куна Івана на заробітках і пристав

до його бригади. Пропрацював там 5 років, залишивши з дружиною трьох дітей. Час ішов, проте КГБ так і не зміг нічого довести. Тільки пригрозили, що не простять... Але нема поганого, щоб не вийшло на добре. У Тюмені заробив грошей, на які збудував хату і завів господарство у Мельниці - Подільській.

... І ось Незалежність... Петро Касінчук їде на Східну Україну, в Крим, Запоріжжя, Харків, Київ - на підтримку голодуючих студентів, на перезахоронення Стуса, Марченка, Литвина. Багато Петро Касінчук зробив добрих справ, усього не згадаєш, але найбільшим здобутком свого життя він вважає заснування братства ОУН-УПА Подільського Краю „Лисоня”, формування Всеукраїнського Братства УПА ім. генерала Р. Шухевича.

Голова „Лисоні” Касінчук відпочинку не знає. Він є членом Головного проводу Конгресу Українських Націоналістів, членом Головної Булави Всеукраїнського Братства ОУН-УПА ім. генерала Р. Шухевича. Його нагороджено двома Золотими хрестами за заслуги та віддану працю, зусилля, покладені на розбудову Української держави.

Отримав особисте вітання від В. Ющенка, яке завершується словами: „Будуймо Україну разом!”

У цій важливій багатогранній справі він має вірних помічників-однодумців - Б. Когуца, І. Гермаківського, Б. Андрушка, В. Ситника, С. Прокопчука, Я. Перчишина, Д. Сопінського, О. Каменюка, Л. Бойка, М. Тараса, Г. Левинця, Г. Стасюка та інших.

Щодень допомагають Петру Касінчукові дружина Ольга, сини - Ігор і Юрій, дочка Галина та внуки - Петро, Іван, Мар'ян.

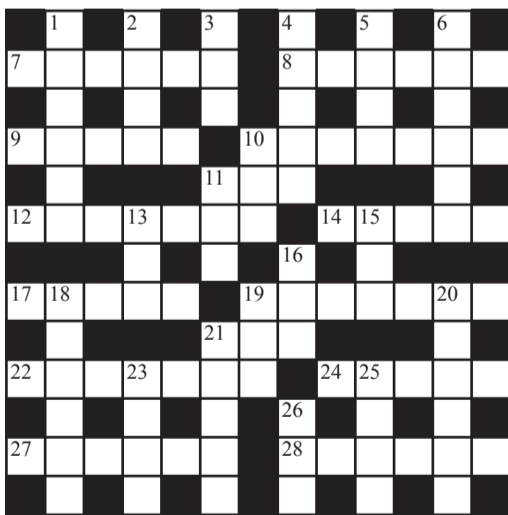
Петро Касінчук своїм життям заслужив перед рідною Україною найвищих нагород. За таку вірність своїй Вітчизні, видно, й сам Всевишній дарує невтомному патріоту довгі роки життя. Цими днями йому виповнилося 75.

Олександр Ліберний

Шановні друзі!

Передплатіть на II півріччя 2004 р. газету „Нація і держава” на поштових відділеннях України. Не пошкодуйте коштів - підтримайте нас. Ми підтримаємо вас. Разом здобудемо українську Україну.

Нехай Вам щастить!

ХРЕСТІВКА

Горизонтально: 7. Гірський притулок. 8. Той, який краде. 9. Місто, під яким згинуло 359 укр. вояків. 10. Рід демона (в укр. міфології). 11. „Мені однаково, чи буде той ... молитися, чи ні” (Т. Шевченко). 12. „Константиський еретик великий” (4,3). 14. Район Києва. 17. Інгредіент пива. 19. Оповідання М. Вовчка. 21. Права притока Вісли. 22. „... Мартіян” (твор Л. Українки). 24. „Одно ...” (поема Л. Українки). 27. „Додолю верби гне...” (Т. Шевченко). 28. Опера Станіслава Лядкевича.

Вертикально: 1. Місто, яке оборонила Мати Божа від турків. 2. „... і весна” (опера М. Лисенка). 3. „... Коцький (опера М. Лисенка). 4. Псевдо Р. Шухевича. 5. Лоб. 6. „Задивляюсь у твої...” (В. Симоненко). 10. Хитрий звір. 11. Укр. молодіжна організація. 13. Найдовша ріка світу. 15. Притока Волги. 16. „... і Україна” (гасло СУМ). 18. Наймення кн. Ярослава. 19. Геометрична фігура. 20. Укр. графік (1896-1939). 21. Поет, автор збірки „Ненависть і любов”. 23. Допоміжна частина війська. 25. „Є...”, що мурликають ніби коти” (В. Симоненко). 26. Хвалебний вірш.

Відповіді до хрестівки з № 17
Горизонтально: 7. Ясла. 8. Борислав. 9. Бистро. 10. Дурний. 11. Яси. 13. Пласт. 15. Єгова. 17. Руфін. 18. Шведа. 20. Авари. 22. Дяк. 24. Книжка. 26. Оксана. 27. Полонина. 28. Лука.
Вертикально: 1. Мстислав. 2. Партос. 3. Зброя. 4. Броди. 5. Острог. 6. Кати. 12. Софія. 14. Три. 15. Єна. 16. Вершники. 19. Дажбог. 21. Василь. 22. Давид. 23. Косач. 25. Неон.

Хто і як ділить пожертви в храмі

Зустрілися ксьондз, православний священик і рабин та й діляться досвідом - хто і як ділить пожертви в храмі.

Ксьондз:

- У мене є стіл. На ньому крейдою малюю коло. Підкидаю над столом гроші. Які впали в коло - йдуть на боже, а які поза коло - мені.

Православний священик:

- У мене також є стіл. Крейдою ділю його навпіл. Підкидаю над ним гроші. Які впали справа - на боже, а які зліва - мої.

Рабин:

- А мені непотрібно ні стола, ні крейди. Я гроші підкидаю до неба. Які пішли туди - Богові, а які вернулися - мені.

Шеф-редактор
Олександр Івченко
Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**
Редакційна колегія **Іван Белебега, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Степан Семенюк**

Наша адреса: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м. Київ;**
тел./факс **(044)229-78-08**
e-mail: **nacija@mail333.com**
www.nacija.org.ua

Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №6001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Реєстраційне свідоцтво:
Серія **КВ № 7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Головний редактор
Микола Гук

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видруковано у Ват "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 1304
Наклад 60000 примірників

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе. Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!

НАШІ КОРПУНКТИ

Вінниця Гусар Віталій
Дніпропетровськ Коров'яковський Анатолій
Донецьк Олійник Марія
Житомир Крук Микола
Запоріжжя Тимчина Василь
Івано-Франківськ Саліга Роман
Кіровоград Ковальчук Григорій
Київська обл. Сахаський Олександр
Київ Лупаків Євген

(0432) 26-65-57
(05693) 7-59-76
(0622) 337-23-48
(0412) 22-56-09
(0612) 67-31-82
(0342) 3-11-35
(0522) 24-50-64
(044) (297)27-5-70
(044) 253-32-30,
(8-067) 769-47-34

Луганськ
Луцьк
Львів
Миколаїв
Мукачеве
Одеса
Полтава
Рівне
Севастополь
Сімферополь

Кук Володимир
Максимович Олег
Вовк Михайло
Яченко Софія
Гурзан Василь
Перегінчук Михайло
Карнаух Олександр
Кривко Ігор
Проценко Володимир
Овчарук Василь

(0642) 95-28-81
(03322) 2-39-35, 2-40-97
(0322) 35-12-48
(0512) 29-07-90
(03131) 2-25-45
(0482) 731-00-78
(0532) 58-86-51
(0362) 22-20-26
(0692) 48-79-46
(0652) 29-77-43

Суми
Тернопіль
Харків
Херсон
Хмельницький
Черкаси
Чернівці
Чернігів

Манжела Борис
Ткач Володимир
Дяків Богдан
Лушпінський Роман
Вітрианий Олександр
Гафінова Любов
Лукул Іван
Рябенко Валерій

(0542) 22-73-78
(0352) 22-01-71
(0572) 16-02-18
(0552) 29-57-78
(0382) 6-95-85
(0472) 45-12-05
(0372) 54-42-88
(04622) 4-38-81